

szegélyénél ácsorgott, és ő is a ház felé bámult. Csakhogy ő előbb ér oda. Ez egészen biztos. Becsukja az ajtót és belülről be is reteszeli. Először a kapcsolót kereste. Rossz gombot nyomott meg, zakatolva elindult a ventilátor, csak másodsorra gyulladt fel a fény. Egyszóval sok hűhó semmiért, ezt sugallta a világosság. Megszégyenülés vagy biztonságérzet, N. hamarjában nem tudta, melyiknek a zátonyára jutott. Megpróbált a nőkre gondolni, egyet különválasztani a többitől. Egy száját keresett, amely olyan mondatot mond, hogy elébe tárul az elmúlt pillanat. Hiábavalóan vesződött ezzel. Sok száj érthetetlen mondatokat fecsegett. Néha egy-egy mondat túlkiabálta a többit, s ismerősen is hangzott: **OLTSD EL A VILLANYT, UGYE VIGYÁZNI FOGSZ, SZERETLEK, MIT ÉRZEL?**, de ezekkel sem lehetett semmit sem kezdeni. Fáradtan nyúlt végig ruhástól az ágyon, mindössze a cipőjét vetette le. Ennyi volt az egész — motyogta — ennyi. Egy darabig a szépség fogalmán tűnődött, s eres, megöregedett kezét vizsgálgatta. Marseille-ben egy ócska kis kocsmá előtt két gyönyörű skót terriert látott, gusztustalan, kövér nő tartotta a pórázukat. Egyszer csak egy törpe bulldog somfordált oda, a szépséges kutyapár elé tartotta a ronda pofáját, s azok majd megvesztek a gyönyörűségtől. Versengve szagolták a fenékét, nyüszítettek, vakkantottak, farkukat csóválták, alig tudta visszafogni a gazdájuk. Az állatok szépsége alighanem más, emberszemmel felmérhetetlen, mert mi lenne például, ha az emberi társadalomban ilyen jól megtermett deli kutyanőkhöz somfordálna az a groteszk törpe bulldog. De hiszen odasomfordált és sikere volt. Az ő szép lányát is elrabolta a Tetovált. Odatolta a ronda pofáját, a tetovált mellét, és az a szőke szőrű kutyalány nyüszítve szaladt utána. N-nek nem volt soha ilyen sikere, ő volt a különb, nem az alkalmi társak. Elvégre ez is szomorú. Mennyivel szebb lenne, ha legalább visszamenőleg más eredményekkel dicsekedhetne önmagának. Szebb lenne? Ami elmúlt, az mindegy, annak nincs testmelege. A fal felé fordult. Innen egy tengericsikó portréja nyerített rá. És mintha suttogott is volna valamit: **ÉN NEM ADTAM VISSZA SENKINEK GYŰRŰT, MIEGYMÁST, MÉG MIT NEM, NEM VAGYOK ANNIRA BŰSZKE!** N. sejtette, hogy kihez tartozik a suttogás, de még arra se méltatta, hogy néven szólítsa. Behunyta a szemét, abban bízott, ez már az álom előkészítéséhez tett igyekezet. Tarka mintás tapéták futottak a szemhéja mögött, sok-sok fa, sok-sok víz. Valaki színes ceruzával fehér falra firkálta ezeket a képeket. Majd ha összerosódnak és kissé elsötétülnek, akkor jön az álom, egyelőre inkább ezüstszerűen villogtak. Kinyitotta a szemét, az ajtóra bámult. Az ajtó kilincse lenyomódott, valaki kívülről próbálta kinyitni. A retesz még tartott, de lassan az is visszafelé húzódtott, aztán felpattant az ajtó, egy medveszerű alak állt a keretében. Persze az is lehet, hogy ez nem a valóság látványa volt, hanem N. álmához tartozott. Ő mindenesetre már sohase tudta különválasztani.

Számunk szerzői

Balassa Péter esztéta, író, ELTE

Bolberitz Pál a Pázmány Péter Hittudományi Akadémia dékánja

Hoppál Mihály tudományos munkatárs, MTA Néprajzi Kutatócsoport

Endreffy Zoltán filozófus, műfordító

Beke László művészettörténész, Magyar Nemzeti Galéria

Tilmann J. A. a Vigilia munkatársa

Monoszlóy Dezső író, Bécs